

Arrest

nr. 157 889 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. S. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U was woonachtig in Sochi. In juli 2013 vroeg een vriend, H. (...), u om samen met zijn vriendin in uw appartement te overnachten. Gezien u 's nachts werkte, had u hier geen probleem mee. Echter viel de politie, nadat uw vriend reeds was vertrokken, de volgende dag uw appartement binnen met een huiszoekingsbevel. Tijdens de huiszoeking vonden ze heroïne waarna u naar het politiekantoor werd meegenomen. U besepte dat uw vriend de drugs daar moet hebben gelegd en herinnerde zich dat hij ruim een week voordien had gezegd dat zijn oom een hoge functie bij de politie verkregen had. Tijdens

de eerste 3 dagen werd u mishandeld en geslagen. Naast enkele agenten was ook de oom van uw vriend en de vriend zelf aanwezig bij uw vasthouding. Ze eisten dat u uw appartement aan hen zou overdragen wat u onder dwang dan ook deed. Voorts werd u tijdens uw vasthouding ingespoten met heroïne zodat u hieraan verslaafd raakte. Hierna eisten ze dat u drugs voor hen zou verkopen waarin u toestemde gezien de toestand waarin u zich bevond. Na anderhalve maand werd u uiteindelijk vrijgelaten met de belofte dat u drugs voor hen zou verkopen. U ging naar uw neef aan wie u de situatie uitlegde. Uw neef kon een uitreis naar Europa voor regelen en stelde voor u de dag nadien op te halen. U verbleef 1 nacht in de door de agenten aangewezen barak van waaruit u drugs diende te verkopen. Hierna vertrok u per vrachtwagen naar Duitsland waar u in september aankwam. U diende er een asielaanvraag. Echter kwam u 1 van de bewuste agenten die u had gefolterd in Duitsland tegen waarna u naar Nederland vluchtte zonder het resultaat van uw asielaanvraag aldaar af te wachten. In Nederland wilde men uw asielaanvraag niet behandelen omdat zij Duitsland verantwoordelijk achtten voor de behandeling van uw asielaanvraag. Hierna reisde u naar België door waar u op 08/10/2014 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

U verklaarde Rusland ontvlucht te zijn omdat u door verscheidenen agenten werd vastgehouden en afgeperst nadat zij drugs bij u hadden gevonden. Deze drugs werd echter door een 'vriend' van u geplaatst. Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Ten eerste werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig ondermijnen.

U verklaarde dat u op 15/09/2013 werd opgepakt en dat de agenten toen uw binnenlands en uw internationaal paspoort inhielden. Hierna werd u anderhalve maand vastgehouden. U bleef na uw vrijlating nog 1 nacht in de aangewezen barak waarna u Rusland verliet en naar Duitsland reisde. U gaf meerdere keren 15/09 aan als de dag waarop u werd opgepakt en stelde dat die dag u is bijgebleven. Eind oktober zou u naar Duitsland zijn vertrokken en daar rond datzelfde tijdstip of begin november zijn aangekomen (CGVS p.1, 3-4, 6). Echter verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u in juli 2013 werd vastgehouden (DVZ vragenlijst 3.5). Geconfronteerd met deze verklaring stelde u dat dit niet kon en dat het misschien een technische fout moet betreffen (CGVS p.7). In diezelfde vragenlijst verklaarde u eveneens dat u van juli tot september bij een kennis, K. D. (...), had verbleven (DVZ vragenlijst 3.5). Toen u tijdens het CGVS-asielgehoor echter werd gevraagd wie D. K. (...) is, had u er geen enkel idee van en bleef u er na confrontatie met uw verklaring in de vragenlijst bij dat u na uw vrijlating bij niemand hebt verbleven. U stelde dat het niet kon en dat het (wederom) een fout moest betreffen (CGVS p.7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in september Rusland hebt verlaten (DVZ verklaringen 33). Toen u met deze bewering werd geconfronteerd, gaf u, ondanks het feit dat u voordien had gesteld dat het interview op Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos was verlopen (CGVS p.1-2), aan dat u zeer gestresseerd was tijdens het bewuste interview en dat u de nacht voordien niet had geslapen waardoor u niet helder was en u zich niet bewust was van hetgeen u zei (CGVS p.7). Bijgevolg blijkt dat u over nagenoeg elke tijdsindicatie betreffende de enige aanhouding die u aanhaalde, het al dan niet verblijven bij een kennis na uw vrijlating en het tijdstip waarop u uit Rusland vertrok pertinent tegenstrijdige verklaringen aflegde degene die u poogde te verklaren door vergissingen tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te halen gezien u toen niet helder kon denken. Toen u echter geconfronteerd werd met het feit dat uw vingerafdrukken reeds op 30/09/2013 in Duitsland werden afgenomen, stelde u dan weer dat de feiten (uw arrestatie en opsluiting) zich anderhalve maand voor dit moment hadden voorgedaan (wat ongeveer half augustus zou zijn) en dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dan toch correct waren (CGVS p.7-8). Geconfronteerd met het feit dat u zich zo goed herinnerde dat u op 15/09 werd opgepakt, stelde u dat u enkel dankzij medicijnen kan spreken en veel aan uw hoofd heeft en eigenlijk niet wist waarom u tijdens het CGVS asielgehoor fout was (CGVS p.8). Een dergelijke opeenvolging van tegenstrijdigheden die aan de kern van uw relaas raken en dergelijke incoherente pogingen om deze tegenstrijdigheden te vergoelijken, halen uw geloofwaardigheid volledig onderuit.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een methadonbehandeling ondergaat waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheden enigszins poogde te verklaren. Hoewel enig begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat een methadonbehandeling wellicht een weinig stimulerend effect op uw cognitieve functies kan hebben, zijn dergelijke tegenstrijdige verklaringen zo pertinent in een overigens weinig complex relaas, dat dergelijke poging tot verklaring niet afdoende is. U gaf immers tijdens uw relaas concrete data, zoals 15/09 hetgeen u meermaals herhaalde, en concrete tijdstippen, zoals het vertrek van uw 'vriend' om 8 uur en de inval rond 12-13u (CGVS p.4), hetgeen geenszins duidt op ernstige geheugenproblemen of verwarringen. Bovendien maakte u geen expliciete melding van ernstige geheugenproblemen tot het moment waarop u met de vingerafdrukken werd geconfronteerd. Bij

de initiële confrontatie met uw verklaringen uit de Dienst Vreemdelingenzaken poogde u dit te vergoelijken door te stellen dat u toen niet helder kon denken omdat u niet goed had geslapen. Pas toen u met de informatie van de vingerafdrukken werd geconfronteerd, haalde u aan dat u een methadonbehandeling krijgt en u in een slechte toestand verkeert. Indien uw cognitieve vermogens dermate zijn aangetast, kan van u verwacht worden dat u dit op het gepaste moment duidelijk aangeeft en niet allerhande concrete data en uren aanhaalt met de expliciete vermelding dat u zich dit goed herinnert om nadien, bij confrontatie met objectieve informatie, te insinueren dat u niet of amper in staat bent gehoord te worden. Overigens komt het zeer bevreemdend over dat u klaarblijkelijk dan wel in staat was om een gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te doen gezien u daar wel 'correcte' verklaringen kon afleggen ondanks uw bewering tijdens het CGVS-asielgehoor dat u er niet helder kon nadenken. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest voorlegde die (dermate zware) geheugenproblemen bevestigt. Gesteld dat u reeds in oktober 2014 in België aankwam en gesteld dat u op 13/02/2015 op DVZ werd gehoord en u reeds verstek gaf op de convocatie van 15/04/2015 waarbij zowel tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als op de convocatie(s) die u op het CGVS-asielgehoor uitnodigden duidelijk het belang van documenten werd vermeld, dient te worden gesteld dat u reeds meermaals op de hoogte werd gebracht om uw problemen zo goed mogelijk te attesteren. Zelfs na het CGVS-asielgehoor (dd 25/09) kreeg u uiteindelijk nog enkele dagen, tot 29/06, om alsnog dergelijke attest binnen te brengen of te faxen hetgeen u naliet te doen. Van iemand die stelt dermate ernstige geheugenproblemen te hebben die hem klaarblijkelijk niet in staat stellen een enigszins coherent vervolgingsrelaas naar voor te brengen, kan verwacht worden dat hij dit dan ook zo goed en zo spoedig mogelijk laat attesteren en bij de bevoegde instanties neerlegt hetgeen u ruimschoots naliet te doen. Overigens diende u reeds een asielaanvraag in Duitsland en in Nederland in waardoor u reeds voor uw aankomst in België op de hoogte was van het belang van documenten en eventuele relevante medische attesten ter bevestiging van ernstige geheugenproblemen. Bijgevolg is het (loutere) gegeven als zou u een methadonbehandeling krijgen niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Voorts legde u weinig geloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw reisroute af. U stelde vanuit Oekraïne naar België te hebben gereisd in de laadruimte van een vrachtwagen waarbij u op een matras verscholen zat achter of op een lading dozen. Onderweg bemerkte u geen grenscontroles (CGVS p.2,4). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er aan de buitengrenzen van de EU en de Schengenzone zeer strenge identiteits- en goederencontroles plaatsvinden waardoor moeilijk kan worden aangenomen dat u op dergelijke simplistische wijze deze controles kon vermijden. Uit de informatie blijkt voorts dat vele mensen uit Rusland Polen als transitovergang gebruiken en dat er aan de Poolse grensposten, ook voor het vrachtvervoer, allerhande technische apparatuur wordt gebruikt om illegale binnenkomsten tegen te gaan (zie landeninformatie). Bijgevolg ontstaan dan ook ernstige vermoedens dat u legaal en in het bezit van een internationaal paspoort naar Europa reisde. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw arrestatie waarbij uw identiteitspapieren zouden zijn afgenomen (CGVS p.3-4) en de weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot uw reisroute, dient te worden aangenomen dat u zowel uw binnenlands als uw buitenlands paspoort (of enig ander identiteitsbewijs) bewust voor de bevoegde instanties achterhoudt wat niet strookt met de verantwoordelijkheid van een asielzoeker om zijn identiteit zo goed als mogelijk te staven en in gevalle dit niet mogelijk zou zijn hiervoor een geldige en aannemelijke verklaring voor te geven. Dit is echter geenszins het geval.

Gezien de geloofwaardigheid van het door u verklaarde vervolgingsfeit volledig ondermijnd werd, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de reden waarom u het resultaat van uw asielaanvraag in Duitsland niet zou hebben afgewacht, namelijk dat u 1 van de agenten die u in Sochi had gefolterd op straat aldaar tegenkwam (CGVS p.5).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute en uw onvermogen om ook maar enige identiteitsbewijs naar voor brengen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw Belgisch immatriculatie attest toont enkel aan dat u onder deze gegevens in het Belgisch (wacht)register

staat ingeschreven en gezien u geen geldige identiteitspapieren neerlegt dient te worden aangenomen dat de vervatte informatie wellicht louter uw verklaringen is gebaseerd.

Het medisch attest toont enkel aan dat u op 07/05/2015 (tot 07/06/2015) niet aanwezig kon zijn op het CGVSasielgehoor wegens ziekte (zonder verdere uitleg).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen “48/3 tot 48/7” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar psychische toestand en stelt dat zij op het moment van de feiten onder invloed was van sterke drugs hetgeen haar geheugen zwaar heeft aangetast en ook haar vermogen om een coherent relaas uiteen te zetten bemoeilijkt, temeer daar zij momenteel behandeld wordt met sterke dosissen methadon zo blijkt uit het medisch attest dat zij als bijlage voegt aan haar verzoekschrift (bijlage 3). Verzoekende partij verwijst naar een aantal internetartikelen omtrent de gevolgen van methadon op de werking van de hersenen en de invloed van heroïnegebruik op het geheugen. Overigens hebben de tegenstrijdigheden louter betrekking op de datum van haar vasthouding en over de persoon van D. K. en heeft zij omtrent feiten die minder tijd gerelateerd zijn wel coherente verklaringen afgelegd. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekende partij niet vermeld heeft dat zij geheugenproblemen heeft, bemerkt verzoekende partij dat zij door haar psychische problemen en behandeling zich niet bewust is van haar eigen cognitieve problemen. Uit de door haar gegeven "*incoherente, zelfs waanzinnige antwoorden*" tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat zij cognitieve problemen heeft en verwerende partij had hiermee dan ook rekening moeten houden. Verwijzend naar de richtlijnen van het UNHCR, meent verzoekende partij dat verwerende partij op basis van haar gedrag en haar verklaringen inzake haar drugsgebruik een psychologisch onderzoek had moeten laten uitvoeren en rekening diende te houden met haar mentale toestand. Ook verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld werd dat rekening gehouden moest worden met de specifieke psychiatrische toestand van de asielzoeker. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4, § 1 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden heeft door geen rekening te houden met haar psychische toestand en de specifieke kwetsbaarheid van asielzoekers en door de bestreden beslissing enkel te baseren op enkele tegenstrijdigheden in haar asielrelaas. Ten slotte geeft verzoekende partij nog aan dat zij door haar huidige toestand geen stappen ondernomen heeft om een medisch attest voor te leggen.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij zich zelf niet bewust is van haar eigen cognitieve problemen en dat verwerende partij op basis van het gedrag van verzoekende partij en haar verklaringen inzake haar drugsgebruik tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een psychologisch onderzoek had moeten laten uitvoeren, aangezien uit de door haar gegeven "*incoherente, zelfs waanzinnige antwoorden*" tijdens haar gehoor duidelijk blijkt dat zij cognitieve problemen heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat de "*incoherente, zelfs waanzinnige antwoorden*" van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal die verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift, haar verklaringen betreffen nadat zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, die inderdaad weinig aannemelijk zijn. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar relaas concrete data gaf, zoals 15/09 hetgeen zij meermaals herhaalde, en concrete tijdstippen, zoals het vertrek van haar 'vriend' om 8 uur en de inval rond 12-13u, hetgeen geenszins duidt op ernstige geheugenproblemen of verwarringen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/06/2015, p. 4-5). Dat op basis van het gedrag van verzoekende partij en haar verklaringen duidelijk zou blijken dat zij ernstige cognitieve problemen heeft en dat verwerende partij dan ook een psychologisch onderzoek had moeten laten uitvoeren, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts acht de Raad het ten zeerste opvallend dat verzoekende partij pas toen zij met de informatie van de vingerafdrukken werd geconfronteerd, aanhaalde dat zij een methadonbehandeling krijgt en dat zij in een slechte toestand verkeert. Bij de initiële confrontatie met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekende partij louter dat zij toen niet helder kon denken omdat zij niet

goed had geslapen en maakte zij geen expliciete melding van ernstige geheugenproblemen. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij zich niet bewust is van haar eigen cognitieve problemen snijdt geen hout daar zij tijdens haar gehoor uiteindelijk zelf aangaf dat haar foutieve verklaringen te wijten zijn aan haar methadonbehandeling en het feit dat zij in een slechte toestand verkeert. De Raad treedt verwerende partij bij in haar motivering dat van iemand die stelt dermate ernstige geheugenproblemen te hebben die hem klaarblijkelijk niet in staat stellen een enigszins coherent vervolgingsrelaas naar voor te brengen, verwacht kan worden dat hij dit dan ook zo goed en zo spoedig mogelijk laat attesteren en bij de bevoegde instanties neerlegt. Echter dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden nagelaten heeft dit te doen. Immers blijkt uit het door haar aangebrachte medisch attest van 20 juli 2015 opgesteld door dokter M. Dhenin (bijlage 3) louter dat verzoekende partij een methadonbehandeling volgt. Door verzoekende partij werd evenwel geen medisch attest aangebracht waaruit blijkt in welke mate haar methadonbehandeling enige invloed zou hebben op haar geheugenvermogen of waaruit blijkt dat verzoekende partij ernstige geheugenproblemen zou hebben omwille van haar drugsgebruik. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat zij door haar huidige toestand geen stappen ondernomen heeft om een medisch attest voor te leggen, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat zij blijkbaar wel in staat was om een medisch attest te bekomen omtrent haar methadonbehandeling, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij dan geen stappen kan ondernemen om een medisch attest te bekomen dat de door haar voorgehouden geheugenproblemen staaft. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar een aantal internetartikelen omtrent de gevolgen van methadon op de werking van de hersenen, stelt de Raad vast dat in de door verzoekende partij geciteerde passages enkel melding gemaakt wordt van een *mogelijkheid* van vermindering van geheugenfuncties. Bovendien is er enkel sprake van een korte termijn vermindering van het werkgeheugen inzake opslag van cijfers, woorden, namen en andere items, alsmede van het verbale geheugen dat het vermogen betreft om woorden en abstracte concepten met betrekking tot taal te herinneren, hetgeen niet de geheugenfuncties zijn die van belang zijn bij de uiteenzetting van het asielrelaas. Ook in de geciteerde passage over de invloed van heroïnegebruik op het geheugen wordt enkel melding gemaakt van een *mogelijkheid* van vermindering van geheugenfuncties. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij haar beweerde geheugenproblemen ingevolge van haar drugsgebruik/methadonbehandeling geenszins heeft aangetoond en dat bijgevolg de door verzoekende partij verklaarde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

De Raad wijst verzoekende partij er verder op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op kernelementen van het asielrelaas van verzoekende partij – zij legde immers pertinent tegenstrijdige verklaringen af over wanneer zij gearresteerd zou zijn, over het al dan niet verblijven bij een kennis na haar vrijlating en over het tijdstip waarop zij uit Rusland vertrok – en tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij haar land heeft verlaten in een ernstige psychische toestand, permanent onder invloed van drugs, waardoor zij dan ook geen documenten heeft verzameld over de problemen die aan de basis liggen van haar asielaanvraag, wijst de Raad verzoekende partij erop dat nergens in de bestreden beslissing verzoekende partij verweten wordt geen documenten te hebben verzameld over de problemen die aan de basis liggen van haar asielaanvraag, waardoor desbetreffend argument van verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

2.2.6.1. Verzoekende partij meent dat *in casu* minder belang moet worden gehecht aan het subjectief element van haar asielrelaas en meer aan de objectieve elementen. Een van deze objectieve elementen is het feit dat zij onder dwang verslaafd is geraakt aan heroïne, hetgeen een eerste element van bewijs van haar asielrelaas betreft. Dit werd echter niet in aanmerking genomen door verwerende partij en evenmin werd een andere oorzaak voor haar drugsverslaving vermeld. Verder blijkt uit de informatie die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 6 en 7) dat de drugmaffia verspreid is in Rusland en dat zij invloed hebben bij de autoriteiten en de politiediensten en dat de praktijken waarvan verzoekende partij het slachtoffer was wel degelijk plaatsvinden in Rusland.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat het inherent is aan de aard van de bescherming en de definitie van het vluchtelingenstatuut zoals dit blijkt uit de Conventie van Genève dat de asielzoeker subjectieve elementen dient in te roepen die op hem persoonlijk van toepassing zijn. Het betoog van verzoekende partij dat *in casu* minder rekening zou moeten worden gehouden met het subjectief element dan met de objectieve elementen, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Voorts is het logisch en wenselijk dat de beoordelende overheid objectieve elementen, zoals gegevens over de werkelijkheid in het land van herkomst, bij zijn overweging van de asielaanvraag betreft. Evenwel kan de loutere verwijzing naar een internetartikel en een rapport over de algemene mensenrechtensituatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat haar drugsverslaving een objectief element zou zijn waar meer rekening mee moet worden gehouden dan met de subjectieve elementen van de vervolging raakt kant noch wal. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over haar asielmotieven, kan geenszins zonder meer worden aangenomen dat de drugsverslaving van verzoekende partij – die op zich inderdaad niet betwist wordt – een element van vervolging zou betreffen.

2.2.7. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij over de reisroute, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten van haar land van herkomst daar zij beschuldigd wordt van het dealen van drugs en vervolgd wordt door politieagenten, waarbij zij tevens verwijst naar een mensenrechtenrapport van 25 juni 2015 omtrent de wijdverspreide corruptie in haar land van herkomst dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6), wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoekende partij niet het minste geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp en bescherming van de Russische autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.9. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden heeft met het feit dat zij van Armeense origine is en dat deze groep in haar land van herkomst – en in het bijzonder in haar regio – gediscrimineerd wordt zo blijkt uit een internetartikel en een internationaal rapport van 22 juli 2013 die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-5), bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van eventuele ernstige moeilijkheden omwille van haar Armeense origine. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij dusdanig gediscrimineerd of vervolgd zou zijn in Rusland omwille van haar Armeense origine dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie van personen van Armeense origine in Rusland volstaat geenszins om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad benadrukt wederom dat de voorgehouden asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij

geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Sochi waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT